

VIRREB LANKÓ

A kor.

Az emberi élet egy utvesztő ösvény,
 Vándora: a kor s ez egy kincszomjas fősvény.
 Kincsét képezi az ember élte-napja,
 Hullatja az ember, a kor meg fölkapja.
 Hullatja az ember ama reménységben,
 Hogy majd örök élet vár reá az égben.
 És az ember él, él, napjait nem szánva,
 A tünöket a kor szedi s veszi számba;
 S oly fukar, hogy a mit egyszer már megszerzett,
 Vissza nem ad abból egy órát, egy perczet.
 S melybe őrzött kincsét gyűjti: az a láda
 A halandó ember görnyedező háta.
 Össze-vissza, egyre-másra,
 Oda rakja egy rakásra,
 S midőn végre
 Több nem fér be,
 Elviszi a halál nagy váltó-házába
 Abba a rejtelmes sötét zsák-utczába
 S ott oly igérvényt kap rá a másvilágra,
 A melylyel játszik a halhatatlanságra.
 S azon nyer, vagy nem nyer —
 Ezért él az ember!

Temérdek.

Felelős szerkesztő s laptulajd.:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal.
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

AZ ABALIGETI ALAGUT.

A fiatal ember kíváncsi pillantásokat vetett a kisasszony felé, a kivel egyedül ült a kupében. A nő mélyen elmerülve olvasgatott egy regénynek látszó könyvben. Egyszerűen, de izléseken volt öltözködve. Szőke haja magasra volt fésülve s szabadon hagyta nyílt homlokát; ives szemöldökei alatt szelid szemek csillogtak, melyeket bátoritanul emeit néha az ifjura, de aztán megint sebesen lesütötte. Egész lénye szerénységet és becsületességet áruolt el.

A fiatal ember szeretett volna beszélgetést kezdeni, de nem bizott benne, hogy az jobban fogja érdekelni a nőt, mint a regény. Különben, ha valaki nem szellemes ember, nagyon is nehéz egy beszélgetést megkezdeni; emberünk is törte a fejét, mert a banalításoktól irtózott.

Egyszerre csak azt vette észre, hogy a nő nem szentel többé annyi figyelmet olvasmányának; ki-kínézt az ablakon, a tájékra, mely kezdett hegyes lenni.

Több ízben a fiatal ember felé fordult, mintha mondani akart volna neki valamit, de hallgatott.

Hirtelen, imádandó elpirulással, fölemeli szemeit s szóla:

— Bocsánat, uram, messze vagyunk még az abaligeti alaguttól?

A fiatal ember örvendezve azon, hogy a jég meg van törve, udvariasan felelt:

— Kisasszony, vagy asszony?

— Kisasszony.

— Tehát kisasszony, öt perc múlva benne leszünk.

— Már — szolt a leány némi meghökkenéssel — és . . . hosszú?

— Több 300 méternél.

— És sötét?

— Mint a pokol; annyival is inkább, mert elfelejtették a lámpákat meggyújtani, — mondá a fiatal ember a tetőre nézve.

— A leány becsapta könyvét; arcáról nyugtalanság tükröződött.

— Talán fél? — kérdé az ifju mosolyogva.

— Félek, — felelt zavartan a leány, — haldokló nagynénémhez utazom; bátyám az utolsó pillanatban elhagyott, mert sürgős dolga támadt; ha nem volna olyan sietős, sohse mertem volna egyedül vasutra szállni.

— Legyen nyugodt, nincs semmi veszedelem.

— De ha az alagut ránk szakad.

S arcát tenyerébe temette

— Oh, attól ne tartson. Az alagut szilárd s minden óvintézkedés meg van téve.

— Bizonyos ön ebben?

— Tökéletesen; ne féljen.

Alig hogy ezt kimondta, hirtelen besötétedett.

— Az alagut! — mondá a fiatal ember, — szedje össze magát kisasszony, legyen bátor.

— A vonat rémes dübörgéssel rohogott az alagutban; néha vörös lámpák ugrottak el az ablak előtt s a lokomotív panaszos visitása velőt hasított. Koromsötét volt.

Egyszerre a fiatal ember érzi, hogy egy kéz görcsösen karjába kapaszkodik s egy gyöngye hang sutogja:

— Ah, egek, be félek! Iszonyuan félek; a vonat mindjárt kisiklik.

A fiatal ember gépiesen kinyújtja kezét a sötétségben s összerezzen, mikor egy puha és remegő testbe ütközik. Hallja a szép gyöngy-fogsor rémült vaczogását, érzi, hogy a szép szőke fej vállára hajlik s a gazdag hajnak illata egészen elkábitja őt. . . . A következő pillanatban már majdnem megesókolja a láthatatlan fűrtöket. . . . Miért ne? Senkise látja. Forró lehelet éri ekkor arcát s hallja sutogni:

— Bocsásson meg, uram, de úgy félek, úgy félek.

— Én is félek; — vallja be a fiatal ember.

De ő nem az alagut éjszakájától s pokoli dübörgésétől félt, hanem attól, hogy nem tud ellentálni s ebben a nyomban egy csattanós csókot talál a leányka ajkán elzuppanítani. Nem! Ez alávalóság lenne, nem élhet vissza e leányka bizalmával s majdnem angyali ártatlanságával. Anyjára gondol s elfordítja a száját. Igy is örökre felejthetetlen lesz rá nézve ez az idill.

— Világosodni kezd. A zaj, fütty szünik. Ujra nappal van.

A fiatal leány hirtelen vissza veti magát padjára s eltakarja arcát; de azért látni rajta, hogy lángvörös s szégyelli rettenetes félelmét. Sir.

A fiatal ember nem kevésbé izgatott s szintoly zavarban van, mint a leány. Érzi, hogy helyre kell állítani a jó hangulatot.

— Nos kisasszony, — mondá udvariasan, — imetud van a veszedelmen.

A leány int fejével, hogy igen.

— Kérem, legyen nyugodt, most már nincs mitől félnie.

— A leány végre feléje fordította könyvtől haramatos gyönyörű arcát s hebegi:

— Ah uram, mit gondol ön felőlem. Ah, én gyáva lélek . . .

— Kisasszony, — felelé az ifju komolyan és méltóságteljesen, — azt gondolom, hogy egy drága és tisztelt lény az én segítségemmel szerencsésen átélte a hirtelen rémület pillanatát.

— Oh Istenem, minő szerencsétlenség rám nézve ez az ostoba félelem. És lehetetlen leküzdenem; gyermekkorom óta folyton kísérleteket tesznek, hogy kigyógyítsanak belőle, de sikertelenül. A mint ön is meggyőződhetett róla, — tévé hozzá szomorú mosolylyal.

A vonat lassabbodni kezd, a leány szedelőzködik.

— Már? — kiált az ifju meglepetten.

— Igen; hisz mondtam önnek, hogy itt leszállok.

A vonat megáll. A fiatal embernek bolond kedve támad kezét nyújtani, de nem mer. Művelt ember sohasem léphet át bizonyos határokat.

A leányka félénken köszön, még egyszer szeliden az ifjura néz s eltűnik.

Két hölgy ül be helyette. Az utas észre se veszi őket, beleveti magát a kupé egyik zúgába s a kedves kalandról ábrándozik; a legkisebb részletet visszaidézi emlékébe s gondolatai elcsaponganak messze . . . messze . . . Váramelyik állomáson a pályaudvar órájára néz s bámulva látja, hogy már három óra. Hihetetlen.

Órájához nyul, hogy meggyőződjék, csakugyan úgy van-e a dolog?

— Ni-ni! Hol az órá? — kiált — és a lánczom?
Minden zsebét kikutatja: hasztalan.

— De minek is keresem, hisz ha a mellényzse-
bemben nincs, másutt nem lehet... A hotelben hagy-
tam? Lehetetlen, hisz elutazásomkor a pályaudvar
órájához igazítottam.

— Elvesztett valamit? — kérdi az egyik hölgy.

— El, az órámat
lánczostul — feleli
boszusan.

A hölgyek szintén
kutatni kezdenek,
mind hiába. Végre az
egyik megszólal.

— Egyedül volt a
kupében?

— Nem — felelé
az ifju meglepetten
— egy kisa-szony-
nyal utaztam.

— Kettesben?

— Valóban...
Csak ketten voltunk.

— Egék! minő
gyanu!

— Terringettét!
Ez már mégis sok!

— kiáltá a fiatal
ember s dübösen
levágta magát az
ülésre. Nem kereste
az óráját.

— Meg van az
órája? — kérde az
egyik hölgy.

— Nincs; de én
egy naiv számár va-
gyok.

S többet egy szót
se szólt.

Düledezve — egyenesen.

— Hát mámeg
hunnan gyün ilyen
düledezve!

— *Egyenesen* a
kocsmából!

— Jaj édes leányom, minek csináltattál ilyen kivágott ruhát?
— Ah! atyuskám, te nem ismered a mai fiatalembereket. A
mai fiataltság arra néz a toiletteknél, hogy nemesak elegáns legyen,
hanem — *mutasson is valamit!*

A 13-as szám,

— Egy asztalnál 13-an ültek, s ezt a társa-
ság egyik tagja észrevevén, félve ugrott fel.

— Csak tessék maradni! — kiáltott rá
szomszédja, nincs azért baj, hisz én ugyis kettő
helyett eszem!

AZ ATHLÉTA-BÁLROL.

Betegnél.

Orvos: — Nos,
méltóságos asszo-
nyom, hogy érzi
magát?

Bárónó: — Bol-
dog Isten! Elvisel-
hetlen fájdalmaim
vannak az egész
testemben s nehe-
zen lélegzem. Ter-
mészetesen ennek
következtében
aludni sem tudok
s étvágyam sincs!

Orvos: — *De
különben jól érzi
magát?*

Orvosi véiemény.

A tekintetes
törvényszék meg-
keresésére meg-
vizsgáltan vádlot-
tat. Elméje nem
egészen ép, külö-
nösen az emlékező
tehetsége mutat
fel hézagokat. Így
a többi közt, kon-
statáltatott, hogy a
vádlott az utolsó
időben senkit sem
ismert fel a hitele-
zői közül.

Egy törzsvendég monológja.

Tudósok bárhogy állítsák,
Hogy az elem nem változik,
Tapasztalásból mondhatom,
Ki ezt állítja, hazudik.

Az ezüst mi tárczámba volt
A pohárban arany leve —
És hogy mivé lett az arany,
Mutatja im, orrom reze.

Az álarczos bál után.

- Ismerlek!
 — Valjon honnan, szép maszka?
 — Találd ki.
 — Talán te vagy az a szép barna menyecske, kivel a katonatisztek estélyén kokettiroztam?
 — Rossz helyen jársz.
 — Ah tudom, te vagy az az özvegy...
 — Ismét csalódsz! Én vagyok annak a *szabónak a felesége, a kinek te már három év óta tartozol 200 frttal!*

A libamáj.

- Menjél Adolf, menjél! Haragszom rád!
 — Nű, tholán lodat hagyta saktolni s mogod akarsz megenni a — *máját!*

Agyertya.

- Kati, azt mondja a szobalány, hogy maga minden este regényt olvas, még pedig két szál gyertyánál.
 — Isten ments, nagyságos asszony! *Csupán egy szál gyertyát vágok két felé.*

EZ IS BÓK

- Karolin, lelke, én lefotografáltam magamat s megajándékozom önt egy arczképpemmel, hogy el ne felejtsem.
 — Soha se vesződjek vele. Aki önt egyszer látja, az *sohasem feleli el.*

Találós.

- Meg tudná-e mondani, hányan voltak a tegnapi álarczos bálon?
 — Nagyon szívesen megmondom, ha nagyság megmondja, hogy hányan — *nem voltak ott.*

sz iskolában.

- No Palkó, tudsz-e számolni?
 — Igenis, tudok.
 — Hát mond meg nekem, mennyi hét meg tizenegy.
 — Tizennyolcsz.
 — Hát tizennyolcsz meg egy.
 — Tizenkilencz.
 — Nagyon jól van. Hát tizenkilencz meg három?
 — **Fucscs!**

Hát tehetek róla?

ÁTYÁ: Nem szégyelled magadat Sándor, hogy az iskolában a harminczötödik vagy, vagyis az utolsó?

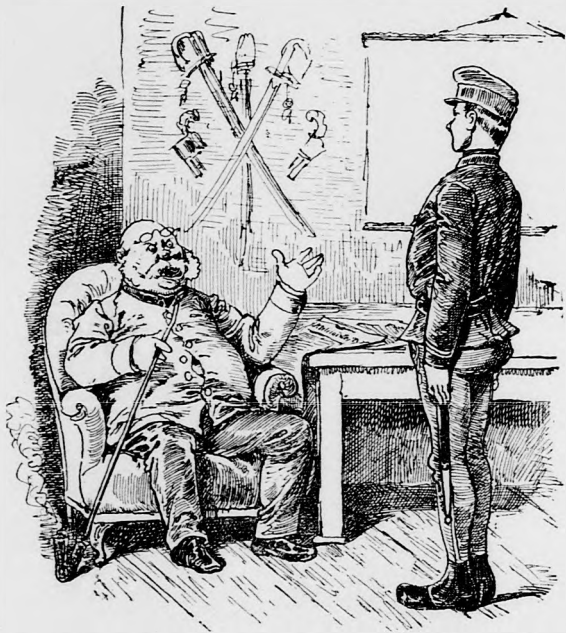
TANULÓ: Hát tehetek én róla, hogy nincs több tanuló az iskolában?

Hogy aludt?

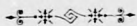
— No, hogy aludt bátyám? — kérdezi a pesti ember a vidéki rokonát.

— Ugy sejtem, hogy én aludhattam valamicskét, de már azok a szegény poloskák egész éjjel nem zárták le szemeiket.

A szubordináció.

— No baka, tudod-e mi az a szubordináció? Mi?
 — Igen is, tudom.
 — Hát mondd meg, hadd hallom?
 — Teszem azt, ha a kapitány ur hozat egy porció sonkát, aztán azt parancsolja, hogy egyem meg s én azt mondom, hogy: jelentem alásan megeszem . . . és meg is eszem — ez a szubordináció!

Gabriellának.

*Sokszor mondtad, nagyon sokszor,
 Hej, te hüllen, csalfa lány!
 Hogy sohse fogsz mást szeretni
 Csak engemet igazán.*

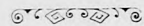
*Ah és mégis, hogy megcsaltál
 S úgy látszik nem is bánod —
 No hát én se bánom, hisz nincs
 Semilyen hozományod.*

Reim Lajos.

A bíróság előtt.

— Meg mer-e esküdni a tett vallomására?
 — Mög én uram, nemesak ett ezen a rongy he-
 lön, hanem még — üfölsége előtt is!

Üzleti fogás.

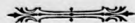
*A.: — Az istenért, a te boltodban minden kiszolgáló
 leány k a n c s a l. Nem találtál különbekeket?*

*B.: Hja barátom, ez a biztosság végett van. Nálunk
 senki sem tudja, hogy merre néznek s így senki sem mer, sem-
 mit sem elemelni!*

Az első föltétel.

— Barátom, látta Gradvohl temetését? Ugy-e
 nagyszerű volt?
 — Nem is minden katona részesül ám ilyen fé-
 nyes temetésben.
 — Hát mi az első föltétel az ilyen temetéshez?
 — Az első? . . . Hogy az illető — meghaljon.

Buczko Bernát

rönddörmögései.

Ez az! Röndözzünk a piharezot! Kóstúgasunk a téföt, turut! Hát még mi köne azér a rongy pír garasér? Nem jó vóna talán még a röndöröket mög is fejni, oszténg a tejikbü vaját köpüni? Há? Má meg a nem teez-czik a nasszáju „Fütyülő“ tésurnak, hogy a téfö-be lisztöt kevernek. Hát ű talán nöm kever az úságyába ujanost, ami főkeveri a szabad királi röndörség gyomrát. Mi? Hanöm ünéki szabad;

mer az szabad sajtónak mindön szabad. Na hát ha szabad, hát akkó szabagygyon annak a szögén pógárnak is téföt szörkeszteni. Ez az!

Nem is törödök ám vele, csak hadd pocsékúja a ténát vödörszám; ha a nasságos pógármestör űr mög tutta mondani három esztendőve ez előtt, hogy nöm ad sömmit a sajtóra, hát akkó én is kimondom, hogy nem adok rá sömmit. Dehosse! Maj talántán összeveszök a téfölös asszonyokka, hogy oztán nő kapjak tülik turút. Maj talán a nasszáju úságyiró ténurak annak? Annak ám! Még kölletlen úságpapírost söm annak, a kibe a turút bepakúhatnám.

Csak a szájik jár! Hogy az embört szekérozák! Ez az!

Azt is rám foga a „Fütyülő“ tésur gombócz-tor-májú szörkesztője, hogy a rönd fölügyelete előtt sūt tököt öszök a piharezon. Hm! Hát csak nyers tököt nöm öhetök, mi a fránya! Azt tuggyta talántán, hogy mive poloskás ölba lakunk, hát a tököt is nyersen ösz-szünk, mög hogy még — röfögünk is. Na ja!

Vagy hogy talántán az nem teez-czik neki, hogy öszök. Csak nem gondol, hogy a szab. kir. erélt löbö-göve is fönn löhessön tartani. Öszök bizon, de mög még iszok is kedvem szörént. Lám, lám, még az a kis sūt tököt is irigylik az embörtül, hát mit szónának akkó, ha azt látnák, amikó a Kvárgli Dani komámná röndör-bált röndözzünk s iszuuk a téját, rumot, akit a nömzeti kaszinó szögájának a nyakába sózott a Beretvás tésur drága pézön, oszténg a szögén ördög nem tudott rajta túl anyyi.

He-hej! Ez vót ám csak a bál! Úgy kilaktunk téjáva mög rumma, mind a sandervár vízze! Ki is iz-zasztott a nyavajás ital úgy, hogy szinte esurgott rúlam

a verejték, mint a fölhöszakadás, a ki a várost tisztára szokta mosni.

Ez az! De ni-ni! Má meg itt kezmerög ez a lö-dörgő Tekergő Gergő! Ennek is hiába beszél az em-bör! Akárhány-szor kitolonezül-lom a városbul, mindétig vissza-hozza a forgószél. Na talán te aka-rod a piharezot röndözni? Te bi-zon e is röndözné az abrakos tarisz-nyádba pár litör téföt. Azt tartom avva nöm igön tö-rönné, hogy lisz-tös-e, vagy sö! Maj adok én né-köd téföt, hogy ki-hullik a fé sor fo-gad tüle! Aló mars! Lotty a dutyiba!

A betegség humora.

Ha az akasztófáról faragnak élezeket, miért ne lehetne a betegségnek is humora? Az igaz, hogy megszünik a tréfa az olyan bajnál, melyről az orvos kijelenti, hogy csak két szert tud ellene, de azok sem használnak semmit.

Mi a betegség?

Egyik hírneves tudósunk szerint a beteg ember-nél küzdelem folyik a természet és a betegség közt! az orvos bunkóval ver közéjük s ha a betegséget találja, a páciens kigyógyul, ha a természetet űti, a páciens odavész.

És bizony nem könnyü dolog rátalálni a beteg-ségre és okára.

Megjárta nemrég az a professzor ur, ki a kórház-ban járva hallgatóival megszólított egy beteget, ki deli-rium tremensben szenvedett:

— Mi a foglalkozása?

— Zenész vagyok, kérem alásan.

— Látják uram, — szól a tanár — tény, hogy a fuvóhangszerek nagyon megviselik az embert... A torok kiszárad és a muzsikuskok alkoholos italokkal nedvesítik... Persze visszaélések történnek, a minek ez az ember is áldozata...

— De kérem alásan, — nyöszörgi a beteg, — hiszen én nagybögs vagyok!

Mit szoltak a hallgatók, arról nem szól a krónika: különben is megszokták a fiatal medikusok, hogy néha nagyon fura dolgokat hallanak a tanári katedréről.

Nemrég a következő intést hallhatták egy ta-nártól:

— Háron ragályos betegségtől óvom önöket uraim: a hagymásztól, a tüdőgümőkörtől és a — szülésláztól.

— A lefolyt hónapban, — konstátálta egy másik

professzor, — több leány született, mint fiú; annál fel-
tünőbb, hogy mégis több férfi nősült, mint leány.

— Miért nincs esont a hasírben? — kérdi a
medikus.

— Azért, kedves barátom, — felelé rövid gon-
dolkozás után a tanár, — mert különben nem fejlőd-
hetnék ki kellően a vízkór.

Természetes, hogy sokkal gyakrabban hallhatók
sületlenségek a növendékek szájából.

— Mik a betegség fogalmának lényeges kellei?
— kérdi a vizsgáló.

— Pácziens és orvos, — feleli a jelölt.

— Nevezzen meg néhány kábító szert.

— Kloroformium, kénéther . . .

— Na, még egyet! . . .

— Ha valakit hatalmasan fejbe ütnek . . .

A ki szorgalmasan bujja a könyveket, természe-
tesen okosabban felel, de azért mindig nem talál el-
ismerésre.

Kérdi a kórodai tanár:

— Mit rendelne ennek a betegnek?

— Hánytató borkövet, — feleli a medikus.

— Ugyan kérem, hiszen arról ugyis tudjuk, hogy
használ . . . minek alkalmaznók? . . . Tegyük kísér-
tet aranykénnel!

Hát bizony megcsik, hogy a kórházi betegeket
kísérletek anyagául is felhasználják, a mint megtörtént
egy német hercegségben, hogy így szólt a kórház
igazgatója az aszisztensekhez:

— Uraim, a fejedelem, kegyes pártfogónk egy
műtét végrehajtását szeretné látni . . . Minthogy jelen-
leg nincs oly betegünk, a kin operációt kellene végre-
hajtani, keressenek ki egy alkalmas pácziens . . .
lehetőleg idegen embert . . . Utóvégre is eleget kell
tennünk ő fensége óhajának.

A tanár urakénai kellemetlenebb sorsa van az
orvosoknak, kik gyakran sokat szenvednek páczienseik
miatt. Ejj idején hivatják őket a bárónőhöz, ki csak
azt akarja kérdezni, hogy szabad-e szalmiák-czukorká-
kat ennie. Egy fiatal és csinos orvost, kit sürgősen hiva-
tak egy leány-páczienshez, bosszusan tapasztalja, hogy
a kisasszonynak semmi baja.

— De kérem, hiszen nincs baja? — mondja rej-
tett haraggal.

— Oh, doktor ur, mikor ön nem volt itt, akkor
még volt, — sóhajtja a leány.

Iszonyu sokat szenvednek az orvosok a fecsegő
pácziensek miatt. Segített magán Késés dr., ki a bő-
beszédű hölgynek meghagyta, hogy öltse ki a nyelvét,
aztán hagyja kinn, míg vége lesz a vizitnek.

Mikor azonban nemrég félkért egy csinos kisas-
szont, hogy mutassa a nyelvét, a pácziens szégyenlő-
sen felelt:

— Oh, az nem illik.

— De kérem, okvetlenül szükséges.

A leány megmutatta nyelvének hegyét.

— Kisasszony, az egész nyelvet kell kiölnie!

— Jói van; megteszem, de akkor tessék félre-
tekinteni.

A betegek gúnyolása is sebzi a doktorokat.

— Oh, én már sok embert szabadítottam meg
kinjaitól, — dicsekszik az orvos.

— Isten nyugosztalja őket! — jegyzi meg pá-
cziense.

Miért nem hivat orvost? — kérdik a beteget.

— Ej, mit hasznái, ha kigyógyít? Hiszen halálra
keserit a számlájával.

— Mérsékletesen kell élnie. — szól az orvos. —
Nem szabad zsiros és savanyu étkeket ennie, borhoz,
sörhöz nem szabad nyulnia . . .

— De hiszen orvos ur, — felel a beteg, — ha
azt akarom, ön nélkül is meggyógyulhatok. Jól enni
s inni szeretnék, de azért mégse fájjon semmim. Azért
hivattam önt.

— Kedves barátom, legfőbb törekvésem, hogy a
látz és a szomjat elűzzem, — mondja az orvos.

— Oh, kedves doktor ur, viszonozza a beteg, —
csak a láztól szabadítson meg; a szomjjal majd elbá-
nok magam.

Egy fiatal orvost majd kidobtak, mikor azt taná-
csolta betegének, hogy csak szorítsa jól össze a fogait,
akkor majd nem érzi a fájdalmat . . .

A szerencsétlen meglepedkezett róla, hogy a
pácziens egy hatvan éves fogatlan dáma.

Csinos eset történt nemrég egy vidéki orvossal.
A falu végére hívták a beteg erdőkerülőhöz.

Megvizsgálta a pácziens, aztán orvosságot ren-
delt neki, aztán azzal a kijelentéssel, hogy csak nyolcz
nap mulva jöhet ismét, mert el kell utaznia, távozott.

Midőn visszatért, találkozott néhány falubeli em-
berrel.

— Nos, tudjátok-e, hogy van Bajusz Péter?

— Tudjuk.

— Jól van?

— Jól.

— Nem köhög?

— Nem.

— Otthon van?

— Nincs.

— Már ismét jár az erdőbe?

— Nem.

— Hát más foglalkozása akadt?

— Dehogy!

— Ejnye, a ki adta, hát mit csinál?

— Nem tudjuk, mert meghalt.

A betegség humorának forrásából még sokat le-
hetne meríteni, de egyelőre elég lesz ennyi is; többet
talán jövőre.

M.

HIRDETÉSEK:

Az kétségtelen, hogy gyakran egészen egyszerű,
könnyen beszerezhető háziszer meglepően gyors
gyógyulást szerzett. „A Betegbarát“ című kis
íratban még bizonyítékokat is találunk arra nézve,
hogy még hosszas, reménytelennek nevezett esetek-
ben is, gyógyulás állott be. Minden betegnek el-
kellene olvasni azon könyvet; Richter kiadó-
intézete Lipcsében ingyen megküldi.

Eladó madarak!

Várady Ferencz magánjelleget ornythológiai gyűjteményében több fölös számú példány eladó.

1 vörhenyes begyü Sándor kajdác	10 frt.
1 nympa-kajdác	8 frt.
1 szürke begyü Sándor-kajdác	8 frt.
1 pár japáni kék zenér	8 frt.
1 pár chinai fülemüle	8 frt.
1 esacsogó karies	8 frt.
1 brazíliai fénysergély	4 frt.
1 trupiál	6 frt.
2 japáni pásztor sergély, darabja	4 frt.
1 abessziniai szövő	4 frt.
1 ausztráliai kék szajkó	7 frt.

A madarak megtekinthetők

Pécsett, János-utca 8. szám alatt

a délutáni órákban.

Kapható minden gyógyszerárban.

Minden előkelő fűszerkereskedésben.

A Mecsek-

Pasztilla

leghasznosabb

gyógyszer

valamint

köhögés

és

rekedtség ellen.

1 doboz ára 20 kr. 6 doboz 1 forint.

Fő-szétküldés: I. pécsi cukorka-gyár.

Király-utca 9. sz.